

Arrest

nr. 163 091 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2015 dient de verzoekende partij die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 januari 2015 werd voornoemde aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 23 februari 2015, met kennisgeving op 9 maart 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 5.1.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.1.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor J.H.A.N., S. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 9.2.2015 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van “de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Daarnaast meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert noch waarom uit het voorgelegd dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch waarom uit het voorgelegd dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

De beslissing stelt enkel: “Er werden medische elementen aangehaald voor J.H.A.N., S. (...) die echter niet weerhouden kunnen worden” en verwijst naar het verslag van de arts-adviseur.

Het is de beslissing zelf die dient beoordeeld te worden. Deze beslissing schendt bijgevolg artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dit is op zich een voldoende grond om de beslissing nietig te verklaren.

In ondergeschikte orde,

Tweede onderdeel,

Betreffende de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling, stelt de arts-adviseur dat de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst beschikbaar is. Zij verwijst daarbij naar informatie uit de MedCOI-databank, die weliswaar niet-publiek is. De beschikbaarheid wordt verder noch aangetoond, noch gemotiveerd in het verslag van de arts-adviseur of in de bestreden beslissing.

Betreffende de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in Irak verwijst het verslag van de arts-adviseur naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 09/02/2015. Daarin wordt ten onrechte verondersteld dat verzoekster toegang heeft tot de beschikbare behandeling, doordat zij kan werken, een financiële reserve zou hebben, beroep kan doen op haar broer (die zelf epileptisch is) en op een oom en een vriend van haar broer.

Deze stellingen zijn niet onderzocht geweest en DVZ heeft verzoekster hierover niet gehoord (zie derde middel).

Verzoekster kan in Irak onmogelijk voldoende inkomsten vergaren door er te werken. Niet alleen staat haar gegeneraliseerde epilepsie dat in de weg, zij heeft in Irak nooit enige werkervaring opgedaan en heeft geen diploma.

Verzoekster en haar broer hebben geen financiële reserve meer. Reeds vier jaar voor zijn vertrek uit Irak, was hij zijn job als leerkracht Engels verloren. Bovendien heeft de vlucht uit Irak grote kosten veroorzaakt.

De loutere verwijzing naar een oom en een vriend van haar broer is een onvoldoende basis voor de arts-adviseur om te oordelen dat er een adequate medische behandeling in Irak beschikbaar en toegankelijk is, en dat daarmee voldaan is aan de medisch noodzakelijke aanwezigheid van derden ingeval van onverwachte aanvallen.

Haar oom is bovendien slechts taxichauffeur, is de enige kostwinner van zijn gezin en kan dus onmogelijk haar broer en haarzelf én onderhouden én financieel bijstaan om de noodzakelijke hulp, zorg en medicatie te kunnen betalen.

De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling en opvolging zijn onvoldoende onderzocht in het medisch verslag en wordt geheel niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Dit maakt de bestreden beslissing nietig."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Voorts stelt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom uit het voorgelegd dossier niet kan worden afgeleid dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Zij stelt dat het beslissing zelf is dient te worden beoordeeld.

Verzoekster stelt in een tweede onderdeel dat de informatie uit de MedCOI-databank waarnaar de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 9 februari 2015 verwijst, niet publiek is. Inzake de toegankelijkheid, poneert verzoekster dat er ten onrechte wordt verondersteld dat zij toegang heeft tot de beschikbare behandeling doordat zij kan werken, een financiële reserve zou hebben en een beroep kan doen op haar broer, oom en vriend van haar broer. Zij stelt dat dit niet werd onderzocht en dat zij niet werd gehoord door verwerende partij.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de juridische en feitelijke motieven die de beslissing onderbouwen op een eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in de beslissing en in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat aan verzoekster werd medegedeeld en dacht geacht wordt integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing. Daar het advies deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoekster faalt.

Verzoekster zou, gelet op de inhoudelijke kritiek die zij op het advies levert, niet ernstig kunnen voorhouden dat zij geen kennis heeft van dit advies.

Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek als zou de informatie uit de MedCOI-databank niet publiek zijn. Zij gaat met haar betoog immers kennelijk voorbij dat die informatie zich in haar administratief dossier bevindt en dat zij ingevolge de wetgeving betreffende de openbaarheid van bestuur het recht en de mogelijkheid heeft om haar dossier in te kijken en een kopie te bekomen van de stukken die zij wenst.

Inzake de financiële toegankelijkheid, wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer het volgende gesteld:

"Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Voorts blijkt uit het asielrelaas dat betrokkene samen met haar broer (OV 6822474) 30000 \$ heeft betaald voor de reis naar België waardoor een financiële reserve van betrokkene kan vermoed worden.

Betrokkene kan tevens beroep doen op haar broer voor eventuele hulp en zorg.

Eveneens blijkt uit het asielrelaas van haar broer (OV 6822474) dat hun oom en vriend van haar broer, Karim, zich in Irak bevinden en contact mee hebben. Hierdoor kan gesteld worden dat ze op deze mensen beroep zou kunnen doen bij eventuele hulp en zorg."

Deze overwegingen vinden allen steun in het administratief dossier van verzoekster en tonen derhalve aan dat verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd.

Verzoekster uit kritiek op die overwegingen, doch laat ter zake na haar betoog te staven en aan te tonen dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn, dit gelet op de informatie die zij in het kader van haar aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd en gelet op de informatie afkomstig uit het administratief dossier.

Waar verzoekster stelt dat zij ter zake niet werd gehoord en verwijst naar haar derde middel, dient te worden opgemerkt dat verzoekster, met bijstand van een raadsman, een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat zij in het kader van die aanvraag wel degelijk de mogelijkheid had om alle stukken en elementen die zij nuttig achtte voor de beoordeling van haar aanvraag voor te leggen. Verzoekster zou niet ernstig kunnen voorhouden dat het hoorrecht zou vereisen dat verwerende partij, indien zij voornemens is een bepaalde beslissing te nemen, dit voornemen zou moeten meedelen aan verzoekster teneinde haar de mogelijkheid te geven alsnog nieuwe stukken voor te leggen en haar opmerkingen ter zake te formuleren.

Het middel is onontvankelijk voor zoveel de schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, daar in het verzoekschrift zowel een duidelijke omschrijving van die bepaling ontbreekt als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die bepaling wordt geschonden.

Verzoekster toont in het kader van haar eerste middel niet aan met welke feiten en elementen die verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer kenden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zouden hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 februari 2015, gemotiveerd dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te bekomen in toepassing van genoemde bepaling. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 februari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 februari 2015 dat tezamen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht - hetgeen zij niet ontkent - zodat het integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 (...)

§ 7 (...)"

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 februari 2015 waarop de bestreden beslissing is gesteund en dat integraal deel uitmaakt van deze beslissing luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 05.01.201 S.

De volgende medische getuigschriften/verslagen werden door de betrokkene voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Consultatieverslag d.d. 07/07/2014, opgesteld door dr. A.S. (...), neuroloog (raadpleging op 07/07/2014).

- Medisch getuigschrift d.d. 10/10/2014, opgesteld door dr. C. R. (...), huisarts.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 42-jarige vrouw medische zorgen krijgt in het kader van gegeneraliseerde epilepsie met voornamelijk myoclonieën.

Uit het consultatieverslag van dr. Schreurs van 07/07/2014 weerhouden we dat betrokkenes epilepsiebeeld te verklaren is op genetische basis gezien ook een familiaal verhaal van gegeneraliseerde epilepsie bij haar broer en vader, en verder dat de myoclonieën op dat ogenblik goed onder controle waren met een behandeling onder de vorm van een lage dosis Rivotril (farmaceutische stof clonazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anti-epilepticum), dat er geen nevenwerkingen waren, dat er dus een stabiele situatie was en dat EEG enkele interictale afwijkingen toonde zoals gezien wordt bij een gegeneraliseerde epilepsie.

In het medisch getuigschrift van 10/10/2014 is in verband met betrokkenes gegeneraliseerde epilepsie melding gemaakt van een lopende noodzakelijke medicamenteuze behandeling met Rivotril 0.5 mg 1x/dag en van noodzaak tot neurologische opvolging 1x/jaar; in verband met de evolutie en de prognose maakte dr. R. (...) in dit medisch getuigschrift melding van een gunstig verloop mits behandeling en neurologische follow-up.

Dr. R. (...) vermeldde in het medisch getuigschrift van 10/10/2014 in betrokkenes lopende medicamenteuze behandeling ook D-Cure drinkampullen (farmaceutische stof colecalciferol: vitamine D3).

Een concrete medische diagnose is hierbij echter niet vermeld en we beschikken ook niet over aanvullende labo-analysen ter staving van de eventuele aanwezigheid van vitamine D-deficiëntie en de graad van ernst. Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier een noodzakelijke behandeling voor een huidige ernstige medische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft.

In betrokkenes medische voorgeschiedenis is in het medisch getuigschrift van 10/10/2014 tenslotte ook melding gemaakt van anemie. Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt geen huidige lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging in deze context.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens niet dat het hier huidige ernstige medische problematiek met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft cfr. uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er in deze context een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, er blijkt in deze context evenmin een huidige noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om

het leven van de betrokkene te verzekeren en er blijkt niet dat er in dit verband een huidig risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs indien er geen behandeling is in het land van herkomst.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

De aanwezigheid van derden kan gezien de aard van de medische problematiek (gegeneraliseerde epilepsie) aanbevolen worden cfr. dr. R. (...) attesteerde in het medisch getuigschrift van 10/10/2014 dat betrokkene best altijd in aanwezigheid van derden is.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Irak:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

o van International SOS van 29/04/2013 met het unieke referentienummer BMA-4765.

o van International SOS van 07/07/2013 met het unieke referentienummer BMA-4873.

o van Allianz Global Assistance van 01/09/2014 met het unieke referentienummer BMA-5563.

o van Allianz Global Assistance van 05/08/2014 met het unieke referentienummer BMA-5512.

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met clonazepam beschikbaar is in Irak. Behandeling door een huisarts en neurologische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Irak. EEG is eveneens beschikbaar in Irak.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Irak:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 09/02/2015:

"De Wereld Gezondheidsorganisatie stelt dat *alle Irakese burgers recht hebben op publieke gezondheidszorg met een minimum aan deelname in de kosten". Betrokkene kan zich ook tot de private sector wenden. Daar zijn de kosten ten zijnen laste.

Er bestaat in Irak ook een "medicatie kaart" voor de chronisch invaliden. Deze wordt verleend op basis van het advies van een dokter en hiermee krijgen patiënten hun medicatie gratis in ziekenhuizen. Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp,

Voorts blijkt uit het asielrelaas dat betrokkene samen met haar broer (OV 6822474) 30000 \$ heeft betaald voor de mis naar België waardoor een financiële reserve van betrokkene kan vermoed worden.

Betrokkene kan tevens beroep doen op haar broer voor eventuele hulp en zorg.

Eveneens blijkt uit het asielrelaas van haar broer (OV 6822474) dat hun oom en vriend van haar broer, K. (...), zich in Irak bevinden en contact mee hebben, Hierdoor kan gesteld worden dat ze op deze mensen beroep zou kunnen doen bij eventuele hulp en zorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)*

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Irak.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze gegeneraliseerde epilepsie met voornamelijk myoclonieën bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Irak."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan epilepsie, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt en dient te worden opgevolgd. Dit wordt door de verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer betwist.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omdat de informatie uit de MedCOI-databank waarop de ambtenaar-geneesheer zijn analyse van de

beschikbaarheid van de noodzakelijke medische zorgen baseert niet publiek toegankelijk is, dient erop te worden gewezen dat deze informatie zich in het administratief dossier bevindt, zodat de verzoekende partij hiertoe op eenvoudig verzoek toegang toe had kunnen krijgen. Haar kritiek hieromtrent is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de noodzakelijke medische zorgen niet toegankelijk zijn in haar land van herkomst en zij hierbij de vaststellingen in de Nota toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf van 9 februari 2015 die zich in het administratief dossier bevindt, bekritiseert, dient te worden opgemerkt dat zij zich beperkt tot loutere beweringen die niet van aard zijn dat zij de concrete analyse in genoemde nota weerleggen.

Voorts dient erop te worden gewezen dat van een aanvrager in het kader van een aanvraagprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan worden verwacht dat hij alle nuttige inlichtingen ter kennis brengt opdat het bestuur een geïnformeerde beslissing kan nemen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat *“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.”* De verzoekende partij kan niet van de verwerende partij verwachten dat zij de verzoekende partij om deze inlichtingen vraagt opdat zij aanspraak zou maken op het voordeel dat zij tracht te bekomen door een aanvraag in te dienen.

Indien de verzoekende partij problemen voorzag inzake de (financiële) toegankelijkheid van de voor haar noodzakelijke behandeling in Irak, diende zij hieromtrent te motiveren in haar aanvraag, zodat de verwerende partij hiernaar een onderzoek had kunnen voeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij in de aanvraag van 5 januari 2015 slechts op vage wijze stelde dat *“de medicamenteuze behandeling is niet toegankelijk vanwege de financiële situatie van verzoekster. De medicamenten en opvolging zijn veel te duur voor verzoekster.”* en *“Verzoekster kan ook niet bijgestaan worden door familie in haar land van herkomst (...) Indien DVZ beweert dat verzoekster hulp kan krijgen van haar familie in Irak moet dit door DVZ concreet gemotiveerd worden.”* Voor het overige beperkt zij zich met betrekking tot de toegankelijkheid tot het vermelden dat rekening dient gehouden te worden met haar specifieke etnische situatie nu zij problemen zou hebben met de radicale sjiiitische milities uit het zuiden van Irak. Met betrekking tot de financiële toegankelijkheid dient te worden besloten dat de ambtenaar-geneesheer hieromtrent in zijn advies op kennelijk redelijke wijze motiveerde als volgt:

“Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 09/02/2015:

*“De Wereld Gezondheidsorganisatie stelt dat *alle Irakese burgers recht hebben op publieke gezondheidszorg met een minimum aan deelname in de kosten”. Betrokkene kan zich ook tot de private sector wenden. Daar zijn de kosten ten zijnen laste.*

Er bestaat in Irak ook een “medicatie kaart” voor de chronisch invaliden. Deze wordt verleend op basis van het advies van een dokter en hiermee krijgen patiënten hun medicatie gratis in ziekenhuizen. Betrokkene legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp,

Voorts blijkt uit het asielrelaas dat betrokkene samen met haar broer (OV 6822474) 30000 \$ heeft betaald voor de reis naar België waardoor een financiële reserve van betrokkene kan vermoed worden.

Betrokkene kan tevens beroep doen op haar broer voor eventuele hulp en zorg.

Eveneens blijkt uit het asielrelaas van haar broer (OV 6822474) dat hun oom en vriend van haar broer, K. (...), zich in Irak bevinden en contact mee hebben, Hierdoor kan gesteld worden dat ze op deze mensen beroep zou kunnen doen bij eventuele hulp en zorg.

*Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)**

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Irak.”

Dit alles vindt steun in het administratief dossier.

Deze concrete bevindingen worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Zij houdt immers slechts op ongestaafde wijze voor dat ten onrechte wordt verondersteld dat zij toegang heeft tot de beschikbare behandeling doordat zij kan werken, een financiële reserve zou hebben, beroep kan doen op haar broer, op een oom en een vriend van haar broer. Op eveneens ongestaafde wijze stelt zij verder dat zij geen werkervaring heeft en geen diploma.

Waar zij refereert naar het recht om te worden gehoord, kan worden verwezen naar de bespreking van het vierde middel, waarnaar de verzoekende partij in het eerste middel eveneens zelf verwijst voor haar betoog inzake het hoorrecht.

Gelet op de geringe informatie die de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft gevoegd, kan de verzoekende partij aldus niet ernstig voorhouden dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden. Het betoog ter ondersteuning van het middel kan niet dienstig worden betrokken op voornoemde schending. Het eerste middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in samenhang met *“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“De arts-adviseur steunt haar medische beslissing op de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 09.02.2015.

Daarin wordt gesteld dat:

“Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012)”.

Op grond van deze informatie besluit de arts-adviseur dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Irak.

Verzoekster wenst er aan te herinneren dat de Raad van State in 2014 (Franstalige kamers) en in 2013 (Nederlandstalige kamers) reeds besliste dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een autonome, nationale norm is die een ruimere bescherming biedt dan de Europese norm van artikel 3 EVRM bij een uitwijzing (verbod op onmenselijke behandeling).

In vijf arresten van 12 december 2014 bevestigt de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dit standpunt van de Raad van State (RvS).

De Belgische rechtspraak (RvS en RvV) is nu unaniem: artikel 9ter Vreemdelingenwet biedt niet alleen bescherming aan ernstig zieke vreemdelingen die lijden aan een acute, levensbedreigende ziekte of aandoening (RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073); artikel 9ter Vreemdelingenwet is een autonome, nationale norm die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM (RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778 en RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073). De hoge drempel van hardheid uit de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 EVRM, namelijk dat artikel 3 EVRM slechts bescherming biedt tegen een uitwijzing van een zieke vreemdeling als er een risico voor het leven is, bij een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, kan de toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet beperken of bepalen. Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vreemdelingenwet (medische regularisatie-aanvraag) valt niet samen met de situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) moest bijgevolg de artikel 9ter-aanvraag beoordelen volgens de criteria die artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inhoudt.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet spreekt over “een adequate behandeling”, en een adequate behandeling betekent niet alleen dat de medicatie aanwezig is (beschikbaarheid), maar ook dat deze verkregen kan worden door de betrokkene (toegankelijkheid).

Verzoekster toonde in het tweede onderdeel reeds aan dat de noodzakelijke medicatie en medische opvolging voor haar niet toegankelijk is. De bestreden beslissing is bijgevolg nietig.

Dat de DVZ aan de arts-adviseur bovendien enkel de strengere rechtspraak over artikel 3 EVRM meedeelde, maakt deze beslissing eveneens nietig.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster uit kritiek op het feit dat betreffende toegankelijkheid van de adequate behandeling in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen naar artikel 3 EVRM. Zij verwijst ter zake naar de rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een autonome, nationale norm is die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer aantoont dat de overweging waarop zij kritiek uit niet de determinerende overweging uitmaakt inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Het betreft meer bepaald volgende overweging:

“Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RvV nr. 81574 van 23 mei 2012).”

Verzoekster gaat met haar betoog en verwijzing naar de rechtspraak van de Raad voorbij aan het feit dat voormelde overwegingen inzake de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst tevens in overeenstemming zijn met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de medicatie beschikbaar is in het land van herkomst maar dat zij moeilijker kan worden verkregen dan in België volstaat immers ook in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om vast te stellen dat de medicatie beschikbaar en toegankelijk is in de zin van die bepaling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omvat geenszins de vereiste de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst identiek zou zijn aan die in België.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. De Raad dient erop te wijzen dat de kritiek van de verzoekende partij berust op verkeerde lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. In haar betoog gaat de verzoekende partij er van uit dat de ambtenaar-geneesheer de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan niet ter discussie staat dat het een autonome, nationale norm betreft die een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, heeft verengd tot artikel 3 van het EVRM doordat in het advies waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt verwezen naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat de drempel van artikel 3 van het EVRM niet bepalend is voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet enkel worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies omtrent de toegang tot medicatie verwijst naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het volstaat dat medicatie aanwezig is in het herkomstland, dat het feit of deze moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, betekent geenszins dat hij *in casu* de toepasselijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft verengd tot situaties die onder artikel 3 van het EVRM bescherming genieten.

Uit het voorgaande blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geenszins betwist dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt wanneer geen adequate behandeling toegankelijk is in het land van herkomst, reden waarom hij overgaat tot een onderzoek van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor verzoekende partij noodzakelijke zorgen in Irak. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat deze zorgen inderdaad beschikbaar en toegankelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan welke hypothese of welke criteria van artikel 9ter niet werd onderzocht en maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu een verengde toepassing is gemaakt van deze bepaling. Overigens toont de verzoekende partij niet aan dat de bedoelde overweging, namelijk dat het volstaat dat medicatie aanwezig is in het land van herkomst zelfs als deze moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene, niet in overeenstemming is met artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan verder niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing nietig dient worden verklaard doordat de ambtenaar-geneesheer enkel verwijst naar de “strengere” rechtspraak van artikel 3 van het EVRM inzake een bepaald aspect van het onderzoek van de toegankelijkheid van de medische zorgen in Irak. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de overweging waarop de verzoekende partij kritiek uit niet de determinerende overweging uitmaakt inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing, samengelezen met het advies van de ambtenaar-geneesheer, blijkt dat is nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij al dan niet ‘een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst’. De mogelijkheden en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden onderzocht. De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer zich hebben beperkt tot een onderzoek in functie van artikel 3 van het EVRM.

Uit het advies blijkt allerm minst dat de ambtenaar-geneesheer bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit doordat er geen behandeling is in het land van herkomst en die beschikbaar en toegankelijk is enkel artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel, voor zover onontvankelijk, is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van “de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel”, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer.

Het middel luidt als volgt:

“De arts-adviseur besluit dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar Irak.

De arts-adviseur besluit daartoe zonder contact op te nemen met de behandelende arts van verzoekster, Dr. R. (...).

Verzoekster had dat nochtans uitdrukkelijk en voorafgaand aan de arts-adviseur gevraagd. Het SMG vermeldt dat verzoekster ook een medicamenteuze behandeling met D-Cure drinkampullen volgt, alsook dat verzoekster anemie heeft. Verzoeksters behandelende arts had daaromtrent bijkomende informatie kunnen bezorgen aan de arts-adviseur.

Zonder enig contact en zonder enig eigen onderzoek van de persoon van verzoekster besluit de arts-adviseur dat noch de gegeneraliseerde epilepsie, noch de vitamine D-deficiëntie, noch de anemie een huidig risico in de zin van artikel 9ter betreft.

De arts-adviseur heeft zo volgende bepalingen van de Code Geneeskundige Plichtenleer niet gerespecteerd: hij heeft verzoekster niet voorafgaand meegedeeld dat hij optrad noch in kennis gesteld van zijn opdracht (artikel 123); hij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoekster te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124); hij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd door de behandelend geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126):

“Hoofdstuk IV - De geneesheer als adviseur, controleur, deskundige of ambtenaar

Deel I. - Zijn taak

Artikel 119

De geneesheer belast met een deskundig onderzoek naar de lichamelijke of geestelijke bekwaamheid of geschiktheid van een persoon of met om het even welk klinisch onderzoek, met de controle van een diagnose of met het toezicht op een behandeling, of nog met een onderzoek naar de medische prestaties voor rekening van een verzekeringsinstelling, moet de bepalingen van deze code naleven. Hij mag geen opdracht aanvaarden die tegen de medische ethiek indruist. ...

Deel II. - Zijn betrekkingen met de patiënt

Artikel 123

6

De geneesheer belast met een in artikel 119 vermelde opdracht moet vooraf aan de betrokkene mededelen in welke hoedanigheid hij optreedt en hem in kennis stellen van zijn opdracht. De geneesheer-gerechtelijk deskundige vooral zal hem waarschuwen dat hij aan de verzoekende overheid alles dient mede te delen wat betrokkene hem zal toevertrouwen in het kader van zijn opdracht.

Artikel 124

Wanneer deze geneesheren menen een diagnose te moeten stellen of een prognose te moeten maken, mogen zij slechts besluiten formuleren nadat zij de patiënt hebben gezien en persoonlijk hebben ondervraagd, zelfs indien zij gespecialiseerde onderzoeken hebben laten uitvoeren of over elementen beschikken die hen door andere geneesheren werden medegedeeld. ...

Deel III. - Zijn betrekkingen met de behandelende geneesheer

Artikel 126

§ 1. De adviserende of controlerende geneesheer vervult zijn opdracht met inachtneming van de voorschriften van collegialiteit. Hij moet zich in het bijzijn van de patiënt onthouden van elke beoordeling over de diagnose, de behandeling of over de persoon van de behandelende geneesheer, zijn geschiktheid of de kwaliteit van de verleende zorgen.

§ 2. Indien de medische adviseur of de controlerende geneesheer bij de patiënt onderzoeken wil laten doen die hijzelf niet kan uitvoeren, verzoekt hij de behandelende geneesheer ze te doen uitvoeren en zorgt hij er slechts zelf voor met de toestemming van de behandelende geneesheer of bij duidelijke nalatigheid van deze laatste.

§ 3. De adviserende of controlerende geneesheer moet in elk geval de behandelende geneesheer inlichten over de resultaten van deze speciale onderzoeken. Hij mag hem zijn mening over de behandeling laten kennen zonder daarbij afbreuk te doen aan de rechten van de behandelende geneesheer.

§ 4. De adviserende of controlerende geneesheer onthoudt zich van elke rechtstreekse inmenging in de behandeling; hij moet in elk geval contact opnemen met de behandelende geneesheer vooraleer een beslissing te nemen die deze van de behandelende geneesheer wijzigt.

§ 5. Indien de patiënt een raadgevende geneesheer heeft, vervult de deskundige geneesheer zijn opdracht in samenwerking ermee, behoudens afwijkende wetsbepalingen. Hij mag geen rekening houden met de mededelingen van een partij die in het dossier niet zijn opgenomen.”

Doordat de bestreden beslissing het advies zondermeer overneemt wetende dat vermelde regels van de medische plichtenleer niet werden gerespecteerd is de beslissing zelf behept met de schendingen van die medische plichtenleer.

Ten overvloede wordt gesteld dat de vreemdelingenwet de arts-adviseur niet ontheft, en ook niet kan ontheffen van de verplichtingen van de medische plichtenleer.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (materiële en formele motiveringsplicht), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM, van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code Geneeskundige Plichtenleer.

Verzoekster stelt dat voormelde bepalingen geschonden zijn doordat de ambtenaar-geneesheer geen contact heeft opgenomen met de behandelende geneesheer, noch een lichamelijk onderzoek heeft uitgevoerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Dergelijk onderzoek is dus geen wettelijke verplichting. De ambtenaar-geneesheer kan zodoende wettelijk op basis van de door verzoekster ingediende medische attesten een advies opstellen. (zie: RvV, 17 december 2012, nr. 93.696)

Voor zoveel als nodig, kan ter zake tevens verwezen worden naar het arrest van 29 oktober 2010 (nr. 208.585) van de Raad van State waarin als volgt werd geoordeeld:

“Er van uitgaande dat uit de geciteerde wettekst blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, overeenkomstig alinea 1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voormeld, om te bewijzen dat hij “lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”;

dat op die basis de ambtenaar-geneesheer daaromtrent “een advies verschaft”. Hij kan zonodig “de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”(...)

Dat voor zoveel als het arrest de ambtenaar geneesheer oplegt de vreemdeling te onderzoeken en aan het bestuur de verplichting de vreemdeling aan te zetten tot een eventuele actualisering van zijn aanvraag, indien deze nalaat dat op eigen initiatief te doen, schendt het arrest artikel 9ter, alinea 1,2 en 3 van de voornoemde wet van 15 december 1980. Het middel is gegrond in zijn eerste onderdeel.”

Waar verzoekster een schending aanvoert van een aantal bepalingen van de Code Geneeskundige Plichtenleer, dient te worden verwezen naar het recent arrest van 26 februari 2015 (nr. 139.739) van de Raad waarin als volgt werd geoordeeld:

“In de mate dat verzoekster de arts-adviseur verwijt haar niet te hebben onderzocht, in strijd met de code van de geneeskundige plichtenleer, en dat het geen zorgvuldig handelen is om een diagnose te stellen zonder dat de patiënt ook maar onderzocht wordt, dient erop te worden gewezen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet weliswaar voorziet dat de arts-adviseur bijkomende inlichtingen kan vragen of een eigen onderzoek kan voeren, maar dat in de bewoordingen van dit artikel geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen of tot het voeren van een eigen medisch onderzoek kan worden gelezen.

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de arts-adviseur overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten en een bijkomend onderzoek of bijkomende inlichtingen zijn niet vereist “indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene” (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 345-35) Het is de arts-adviseur aldus toegestaan om zich, zoals in casu, voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk bijkomend onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling

komt enkel hem toe en het feit dat hij op dusdanige manier tot zijn advies is kunnen komen toont geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. In het licht van de bepalingen van artikel 9ter komt het de Raad overigens niet toe zich uit te spreken over de deontologische code waaraan de arts-adviseur zou zijn onderworpen.” (eigen onderlijning)

Het middel is onontvankelijk voor zoveel de schending van artikel 3 EVRM en artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt aangevoerd, daar in het verzoekschrift zowel een duidelijke omschrijving van die bepalingen ontbreekt als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop die bepalingen worden geschonden door de thans bestreden beslissing.

Het derde middel is niet ernstig.”

2.3.3. Met betrekking tot de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3., waaruit blijkt dat een schending van genoemde bepalingen en genoemd beginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De schending ervan zal worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens meent dat de schending ervan voorligt.

Er kan worden herhaald dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 119, 123, 124 en 126 van de Code van Geneeskundige Plichtenleer moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze code bindende rechtsregels omvat waaraan een toetsing door de Raad dient te worden doorgevoerd. Het gegeven dat een bestuurlijke beslissing zou zijn genomen met miskenning van een regel van de deontologische plichtenleer van een beroepsgroep laat derhalve op zich niet toe te concluderen dat deze beslissing door enige onwettigheid is aangetast. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken geen afdwingbare wetgeving uit, zodat de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire ‘code’ vervat in de geneeskundige plichtenleer kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij niet persoonlijk heeft ontmoet of onderzocht, laat bovendien hoe dan ook niet toe te oordelen dat deze arts enige deontologische plicht naast zich heeft neergelegd. De Raad wijst er immers, mede met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen, op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 9 februari 2015 de diagnose uit de door de verzoekende partij voorgelegde medische attesten geenszins in vraag stelt doch dat hij in tegendeel de bevindingen aanneemt dat de verzoekende partij lijdt aan epilepsie. Uit de bespreking van voorgaande middelen blijkt nergens dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zijn met deze van de behandelend geneesheer.

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij laat uitschijnen dat de ambtenaar-geneesheer haar had dienen uit te nodigen voor een verder onderzoek omdat hij van oordeel zou zijn dat het ziektebeeld geen risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou betreffen.

Daarenboven moet worden gesteld dat in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer slechts “zo nodig” een vreemdeling die op medische gronden verzoekt om tot een verblijf te worden gemachtigd zelf dient te onderzoeken. De wetgever heeft dus ten aanzien van de ambtenaar-geneesheer niet in een verplichting voorzien om de vreemdeling die om gezondheidsredenen een verblijfsmachtiging aanvraagt te zien of te onderzoeken en de verzoekende partij toont niet aan dat er concrete redenen zouden zijn die er de ambtenaar-geneesheer in de voorliggende zaak hadden dienen toe te brengen een dergelijk onderzoek nodig te achten.

Het feit dat verzoekende partij in haar aanvraag uitdrukkelijk heeft verzocht dat de ambtenaar-geneesheer contact zou opnemen met haar behandelend geneesheer doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het derde middel gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van het Handvest, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het hoorrecht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing ongegrondheid van een aanvraag artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben

(zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar het arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster had vooreerst kunnen benadrukken dat de noodzakelijke medicatie voor haar niet adequaat toegankelijk is in Irak. Het medicament Rivotril is er niet aanwezig en andere medicatie met de werkzame stof clonazepam is van mindere kwaliteit, zeldzaam en onbetaalbaar.

Verzoekster had bovendien kunnen benadrukken dat zij in Irak geen voldoende inkomsten kan vergaren door er te werken. Niet alleen staat haar gegeneraliseerde epilepsie dat in de weg, zij heeft in Irak nooit enige werkervaring opgedaan en heeft geen diploma.

Deze informatie had de arts-adviseur tot een ander advies over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie kunnen bewegen en had de DVZ zeker kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster had vervolgens kunnen duiden dat haar broer geen financiële reserve meer had. Reeds vier jaar voor zijn vertrek uit Irak, was hij zijn job als leerkracht Engels verloren.

In het verslag van de arts-adviseur wordt verwezen naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland dd. 09/02/2015 en gesteld dat verzoekster in Irak nog een oom en een vriend van haar broer heeft. Als de DVZ stelt dat verzoekster hulp kan krijgen van familie in Irak moet zij dat concreet

motiveren. De loutere verwijzing naar een oom en een vriend van haar broer is een onvoldoende basis voor de arts-adviseur om te oordelen dat er een adequate medische behandeling in Irak beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoekster had kunnen uitleggen dat haar oom slechts een eenvoudige taxichauffeur is die de enige kostwinner is van zijn gezin en dus onmogelijk haar broer en haarzelf én kan onderhouden én financieel kan bijstaan om de noodzakelijke hulp, zorg en medicatie te kunnen betalen.

Was verzoekster gehoord geweest, dan had zij deze casus-specifieke informatie kunnen brengen, wat zeker invloed gehad zou hebben op de beslissing, minstens mogelijk invloed zou kunnen gehad hebben.

Verder verwijst verzoekster naar het eerste en tweede middel van dit verzoekschrift waarin zij kritiek geeft op de bestreden beslissing en op het advies van de arts-adviseur.

Doordat verzoekers deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet hebben kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. Dat de beslissing om deze redenen dient te worden vernietigd.”

2.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden het recht te worden gehoord, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt terzake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, vereist enkel dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008, nr. 14.567)

In casu, werd door middel van de thans bestreden beslissing de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die door verzoekster werd ingediend ongegrond verklaard.

Verzoekster die met bijstand van een raadsman, zelf een aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend heeft dus wel degelijk de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar standpunten kenbaar te maken. Het stond haar immers volledig vrij om bij die aanvraag, of door middel van een actualisatie, alle stukken en elementen die zij nuttig achtte voor de beoordeling van haar aanvraag voor te leggen. Verzoekster zou niet ernstig kunnen voorhouden dat het hoorrecht zou vereisen dat verwerende partij, indien zij voornemens is een bepaalde beslissing te nemen omtrent een door een vreemdeling ingediende aanvraag, dit voornemen zou moeten mededelen aan die vreemdeling teneinde hem alsnog de mogelijkheid te geven nieuwe stukken voor te leggen en opmerkingen ter zake te formuleren. Het vierde middel is niet ernstig.”

2.4.3. Er moet vooreerst worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij gebrek aan enige toelichting terzake onontvankelijk is. De verzoekende partij verzuimt om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou schenden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest dient er echter op te worden gewezen dat Het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft overwogen dat deze wettelijke regeling niet kan worden beschouwd als een uitvoering van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG, in tegenstelling met wat de verzoekende partij voorhoudt. Derdelanders die op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gemachtigd worden tot verblijf zijn geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus en de toekenning door die nationale bescherming “op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden” valt niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor

de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, M'Bodj/België):

“De risico’s die derdelanders lopen op verslechtering van hun gezondheidstoestand om andere redenen dan het opzettelijk weigeren van medische zorg en waartegen de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale wettelijke regeling bescherming biedt, vallen niet onder artikel 15, sub a en c, van genoemde richtlijn, aangezien de in die bepalingen omschreven schade respectievelijk bestaat in doodstraf of executie en in ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

41. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”

Hieruit volgt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Overigens heeft ook het Grondwettelijk Hof inmiddels gesteld dat de werkingssfeer van voormelde richtlijn 2004/83 zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015).

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, op zich niet de omzetting vormt van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat in casu een situatie aan de orde is waarin opzettelijk medische zorgen aan de verzoekende partij worden geweigerd in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaart, kan dan ook niet worden beschouwd als een beslissing die uitvoering geeft aan het Unierecht zodat dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in casu niet dienstig kan beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht dat vervat ligt in artikel 41 van het Handvest.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht in de zin van artikel 41 van het Handvest kan niet worden vastgesteld.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN